



• До Дня захисника України

Односельці, колеги, оборонці рідної землі

Близько двох десятків молодих чоловіків – жителів житлового масиву Ріпки-1 (у народі-льонозавод, станція Голубичі) з початком і проведенням антитерористичної операції на Сході України за першим покликом своєї Батьківщини пішли до лав українського війська. У складі різних військових підрозділів вони добровільно стали до збройної боротьби з окупантом, на захист територіальної цілісності держави, її незалежності і мирного неба над нашими головами. Вони залишили свої родини, роботу, всі свої мирні турботи, щоб вберегти від горя війни свій край і всю Україну.

До тих, хто зробив свій неоціненний внесок у святу справу захисту Батьківщини, можна по праву віднести цих простих, але з почуттям обов'язку і відповідальності перед майбутнім поколінням, чоловіків – не втомлених трудивників на мирному фронті, надії і опори своїх родин, односельців з мікрорайону Ріпки-1. Руслан Михайлович Бондаренко, Сергій Іванович Новгородський, Сергій Олександрович Левченко, Андрій Володимирович Симонович. Односельці призвалися у різні хвили мобілізації до лав Збройних сил, мають різні військові спеціальності, звання, та виконували єдину місію на східних рубежах – не допустити розповзання бойовиків на вільні українські території, захистити від руйнувань міста і села Донеччини та Луганщини.

Кожен з військовослужбовців пройшов бойове злагодження, вишкіл у військових частинах на Чернігівщині або Львівщині, вносив вклад у відродження вітчизняного війська, а потім бездоганно виконував поставлені завдання у зоні проведення АТО, на передовій.

Руслан Бондаренко, призваний у 4-ту хвилю мобілізації, ніс службу поблизу окупованого Донецька, у Затишному протягом 11 місяців. Військовослужбовець забезпечував передові, оборонні позиції українських воїнів продуктами харчування служив на посаді заступника начальника ідальни. Робив все залежне, щоб воїни отримали своєчасно харчі, були завжди нагодовані.

Як і Руслан, у березні 2015 року, пішов до Збройних сил і Андрій Симонович. Як й майже всі герої нашої розповіді, він віддав службі у війську близько 13 місяців, з яких більше 11 – у зоні АТО на Луганщині. Старший стрілок займав позиції поблизу Кримського, контролював обстановку на закритих блок-постах на автошляхах у напрямку Золотого, Северодонецька, щоб убез-

печити міста від проникнення бойовиків. За доблесну службу та особистий внесок у захист територіальної цілісності України

війна – старшина Сергій Левченко знає не по розмовах. Вкрай небезпечні і нелегі випробування випали на передовій командирів відділення гранатометників СПГ-9 та головному сержанту роти, посади яких командування без вагань доручало йому. Він став оборонцем України у одній з найгарячіших точок на Сході – на Дебальцівському плацдармі, де ворог під нищівним вогнем прагнув здійснити прорив з різних напрямків та замкнути в кільце українські сили. Тривожні, недовірені, у постійній бойовій готовності дні і ночі провів воїн на позиціях оборони і робив зі своїми побратимами все, щоб не допустити у Дебальцевому другого Ілловайського котла – вберегти життя своїх воїнів, захистити мирних людей, відсікти наступи і провокації бойовиків.

Після гідно виконаного обов'язку перед своєю Батьківщиною і власним народом всі воїни знову стали до мирних турбот. Кравічник Сергій Левченко, стропальник Андрій Симонович, помічник рамника Сергій Новгородський повернулись до свого місця роботи на Голубицькому нижньому складі ДП «Чернігівське лісове господарство», який розташований у мікрорайоні Ріпки-1. Як і їх побратим, теж учасник АТО, стропальник Юрій Хімич (на час нашого візиту на виробництво він перебував у відпустці за сімейними обставинами) колишні воїни й учасники бойових дій продовжують сумлінно трудитись на займаних посадах, роблячи свій внесок у розвиток лісогосподарського підприємства. Його керівництво не забувало про своїх, мобілізованих до війська, працівників, прагнуло матеріально і морально підтримати їх під час служби.

У невеликому колективі з 14 працівників нижнього складу воїни АТО відзначаються розумінням завдань, сумлінням і відповідальністю у їх виконанні, зазначив начальник Голубицького нижнього складу Олег Васильович Прокопенко. Доброї думки від нього чути про ставлення до роботи, професійні, людські якості захисників України.

Сергій КОЛБАСА
Фото Надії ГЛУШАК
На знімку (зліва направо): учасника АТО, учасника бойових дій Руслану Бондаренку, Сергію Новгородському, Сергію Левченку, Андрію Симоновичу є що згадати про службу в неспокойних точках Донбасу.



Андрій Симонович відзначений подякою командування своєї частини.

Призваний у п'яту хвилю мобілізації, захищав свою державу на Сході старший солдат Сергій Новгородський. Перебував у неспокойних точках неподалік Артемівська, Попасної. Військовослужбовець забезпечував безперебійний і надійний зв'язок штабу і позицій першої лінії оборони. Тут, у Артемівську, випадково зустрівся він і зі своїм односельцем та колегою по роботі Сергієм Левченком – місця дислокації знаходилися на незначній відстані. Він вже кілька місяців знаходився у зоні АТО, адже був призваний ще в третю хвилю мобілізації, у вересні 2014 року. Що таке

«Хай буде мирним небо України»

Події сивої давнини наполегливо нагадують про себе у наше високотехнологічне і стрімке ХХІ сторіччя, знову й знову з'являючись перед нами крізь неймовірну товщу часу. Ті події одночасно розбурхують нашу свідомість, демонструючи нам безмежність всесвіту, у якому ми живемо, й викликають живий інтерес до людей, які сміялись, плакали, відчували радість і печаль задовго до того, як на крихітній планеті з назвою Земля з'явилися ми з вами.

І як не згадати нам сьогодні, в переддень свята українського козацтва, Дня захисника України і Покрови Пресвятої Богородиці життя і воєнної діяння запорізьких козаків, які прославилися подвигами у боротьбі за віру, народність і Вітчизну.

До цих свят в 11-А класі Ріпкинської загальноосвітньої школи №2 пройшла патріотична година «Хай буде мирним небо України», підготовлена працівниками районної бібліотеки для дорослих та дитячої читальниці історико-краєзнавчого музею.

Про заснування Запорізької Січі, про життя козаків, їх одяг, озброєння, військові клейноди, охорону кордонів запорізьких вольностей повідомила школярам завідувачка історико-краєзнавчим музеєм Оксана Захарова-Заборовська.

Бібліотекар читального залу районної бібліотеки Алевтина Жагловська проголосила:

*«...Гей ви, хлопці-запорожці, а де ваша сила?
Чи свою козацьку славу ви не розгубили?
Будем, хлопці-запорожці, завжди пам'ятати,
Хто безсилий, той безкрилий, тому не літати...»*

Під час проведеної вікторини хлопці-козаки, показали свій інтелект... Всі учні з задоволенням брали участь у конкурсах на силу козацьку, у смачному конкурсі, «катанні на конях», «козацькій естафеті» і інших. Було дуже весело. Підсумувалась патріотична година словами ведучої: «Козацтво, як багатство, належить особливе місце в історії України та в історичній пам'яті українського народу. Козаки були неперевершеними не тільки в кмітливості, воєнній справі, силі, інтелекті, вони були віддані своєму варту, а над усі люблячи влучне слово, дотепні жарти, вигадки й розваги».

А я вас, дорогі учні, - говорить ведуча, - ще раз вітаю зі святом козацтва, зі святом Покрови!

*...Бо ж нашому роду нема переводу.
Хай пісня єднає коріння святі,
Дай, Боже, нам віру і братню згоду,
На довгі роки, на вічні віки!*

Хай давно минули дні Запорізької Січі, але козацтво існує, як живиться в кожній людині прагнення до вільного й незалежного життя. У глибині душі кожного українця живе козак: воїн, який за одну землю без роздумів віддасть своє життя. Слава Україні!

Алевтина ЖАГЛОВСЬКА, бібліотекар читального залу районної бібліотеки для дорослих

Книга пам'яті Радуля

Саме так можна охарактеризувати книгу нашого земляка Олександра Асадчева (родом з придніпровського селища Радуль, нині мешкає в Києві), яка має назву «Книга пам'яті селища Радуль Ріпкинського району Чернігівської області» Презентація цього унікального видання відбулася днями в Чернігівській обласній науковій бібліотеці імені В. Г. Короленка. Це книга вічної пам'яті, книга-біль, книга – пам'ятник. Її автор і упорядник Олександр Асадчев провів колосальну пошукову, науково-дослідницьку та літературну роботу, щоб розповісти про героїчні і трагічні сторінки історії свого рідного селища Радуль.

Під час презентації книги він детально розповів, як зароджувався та втілювався в життя цей благородний задум, справжня епопея, яка звеличує велич подвигу наших земляків-радульців. Автор яскраво змальовує персоналії мешканців селища, які не повернулися з вогненних доріг Першої та Другої світових воєн та локальних збройних конфліктів, подає багато документів про битву за Дніпро восени 1943 року.

Вдумайтесь у такі цифри, які наводить О. Асадчев: лише під час Другої світової війни 849 радульців пішли на фронт, з них 445 – загинули (половина – від ран), 242 – зникли безвісти.

Учасники презентації – доктор історичних наук, професор Микола Бойко, професор, директор Інституту історії, етнології та правознавства імені О. М. Лазаревського Чернігівського національного педагогічного університету імені Т. Г. Шевченка Олександр Коваленко, працівник військового відділу Чернігівського історичного музею імені В. В. Тарновського Віктор Негода, наші земляки – журналіст – Іван Кужільний та ветеран праці Олександр Бельський у своїх виступах зазначали, що дана книга – це краєзнавча праця вищого готунку, гідний зразок для наслідування. Це четверта книга пам'яті окремих сіл та селищ в Україні і перша в нашій області. Вона, безперечно, сприятиме патріотичному вихованню підрастаючого покоління.

Автор книги подарував її провідним чернігівським бібліотекам, історичному музею, державному архіву та обласній організації національної спілки краєзнавців.

Іван ДМИТРЕНКО

воїнам АТО, захисникам України

*Серед поля вітер віє, віє-повіває,
Край села стоїть матуся, синочка чекає.
Чому серце важко б'ється і вогнем палає,
Чом тривога в душу лізе, спокою не має?
Серед ночі вовки виють і пуста навколо,
Замість місяця на небі страшне чорне коло?
Чому зіроньки не сяють, а плачуть, тріпочуть,
Це ж яку їй оповідку розказати хочуть?
Чому чорна хижка птаха вікно розбиває,
А жажливий біль голівоньку навпіл розтинає?
Чому трави повсихали, калина зів'яла,
А веселка, наче збили, на землю упала?
Чому коршак в синім небі тугу розливає,
А берізка про що каже: «Його вже немає...?»
Чому плутаються ноги, чому виснуть руки,
Чом земля кудись тікає, такі кволі рухи?
Чому хочеться упасти у землю живою...
«Там зустрінусь я, синочку, навкі із тобою...»
«Не спіши, моя голубко, я тебе прохаю,
Я побув уже у пеклі, а тепер – до раю.
Ти вітай, матусю-нене, усіх, кого знаю,
Вимітайте сміття враже із нашого краю.
Хай єдина навкі буде – рідна Україна,
У добробуті хай квітне вся наша родина.
Хай під небом синьооким дозріває колос*

Із моєї збірки.

*Прилетіли з неба холоду краплинки,
Це матусі-ниноч розпачу сльозинки,
Це сльозинки горя – України-мати,
Бо до РАЮ-САДУ йдуть її солдати.
Чорний птах впустила чепуренька хата,
На порозі ненька жде свого солдата,
Виглядала з дороги дорогу дитину,
Ще ж тільки учора посадив калину...
Узяв за дружину у вусіда доню,
А віддав сердечко за українську волю...
Онучок бабусі витирає сльози:
«Скоро буде тато, він уже в дорозі!
Ми підемо рибу на ставок ловити,
І у лузі сіно корівкам косити,
Ти не плач, бабуню, я біжу до тата,
Передай матусі, вона буде рада!»
Як вітер понісся, онук по дорозі...
Страшне горе сіло у них на порозі!
Та й заголосила згорьована мати,
Бо вже не побачить вік свого дитяти.
Синонок не відкріє вже синешні двері,
Не постука в хату: «Ждете до вечері?»
О. Святий Спаситель, Пресвятая Мати –
Найстрашніше горе – дитину ховати...
Збережи Спаситель нашу Україну,*

*Захисти Спаситель всю нашу родину,
Всім Героям Слава! Ім навкі Слава!
Мати – не забуде! Мам'ятай – держава!
Моя присяга Героям України
Зойкнула мати – шкрябнула шибка,
«Господи мій», - зголосила лебідка,
Кинулась двері хутчіш відчиняти,
Радість велика – синочка стрічати.
Клямка стотонна, не слухають руки,
Кволі, поволі, невлевнені рухи,
Ноги дрижать – «Дитина моя»,
Ледь доплелася, нікого нема...
Наче за хвірткою подих почувла,
Босоніж побігла, нічого не взяла,
Ноги дрижать – «Дитина моя»,
Ледь доплелася... нікого нема...
Кинулась далі матуся за хвіртку,
Думала очі синочка – ні... зірки,
Ноги дрижать – «Дитина моя»,
Назад доплелася... нікого нема...
Сяють зірками на небі синочки,
Кріпиться матусі, у вас є ще дочки,
Слава Героям! Славимо в віках,
У справах, віршах і гарних піснях!*

Лілія ПРИХОДЬКО
Уродженка села Клонів Ріпкинського району